

Інна Квасівка

Хай звідусіль злітаються пташки...

*

...ти дерево без клаптика землі,
отак і виривають із корінням...
де сойки скрекотали на гіллі,
там тінь твоя мовчить межи каміння

й уламків скарб минулого – дивись:
на диво ціла ваза і світлина
різдвяна, і принесений колись
уперше з дитсадка малюнок сина.

Дивись же обома, яка тепер
твоя вітчизна – випалена, гола –
неначе по-живому з неї здер
хтось шкіру – ні травиночки навколо,

ні писанок-будинків, ні садів –
одна зола і дерево змарніле:
напівживе, напівчуже, напів-
(точнісінько як ти) осиротіле.

Лялечка

Ти стоїш над вирвою
і міркуєш: «Вирву я
півжиття із серця чи, може, ні,

замість дому – камені,
скло та попіл, як мені
повернути вкрадені ночі-дні?».

Серед стін, де змалечку
колихала лялечку,
уявляла інколи, що вона
виросла великою,
все раптово зникло і
уціліла іграшка лиш одна.

Дивишся на відстані
на брудні й розхрістані
коси ляльки – лялечка у землі,
жде тебе – єдину – жде,
з усіма увись не йде:
небеса для донечки замалі.

*

Там, де будівель привиди
втуплюються у тебе, –
грай, скрипалю, на пожарищі свого серця.
Вийди з єгипту. Виведи
сам себе і не треба
манни чекати. Грай у шоломі,
в берцях.

Хай звідусіль злітаються
пташки. – І скрипка – птаха!
Грай, уцілілий солдате, на кладовищі.
Бо не смичок то – палиця –
посох. Умілим взмахом
ти розсікатимеш море гучної тиші.

Грай же, Мойсею, поки не
вирвешся на свободу

й музика не ширятиме в небі, поки
ти з голови не викинеш
внищеного взводу,
межи обрубків тіл не віднайнеш
спокій.

Будуть кружляти зграями
дрони думок, ядучі
спогади застилатимуть очі. Диму
не наковтайся. Граючи
на смертоносній кручі,
слухай, мов Бога, скрипку неопалиму.

*

Дивишся в небо, просиш іще пожити,
поряд з тобою сивим сивіють діти –
їхнє волосся попелом вкрите рясно,
страх застилає очі, мов річку – ряска,
спати лягаєш – хочеш померти вдітим,
будить тривога – нікуди себе діти,
вже не біжиш ховатись за товщі стіни,
буцімто смерть все рівно у ліжку стріне,
думаєш: «...чом біда забира невинних?» –
скролиш свої жахи у нічних новинах,
чуєш, як тиша дихає аж під ранок,
бачиш: спливає кров'ю новий світанок.

*

За тобою не тінь – валіза –
та й сама ти – напівзалізна,
бо інакше –
як вберегла б себе взагалі?
Ти втікала від зла далеко,
а війна випускала з пекла
всіх чортів – відтепер вони
на святій землі.

І у кожного – мертве море,
марить смерть і тобою, морить
всіх навколо, у кого шкіра та
серце є,
а твоє – залишилось вдома,
у садочку, де еустома
ні води, ні крові вбитих
уже не п'є.

